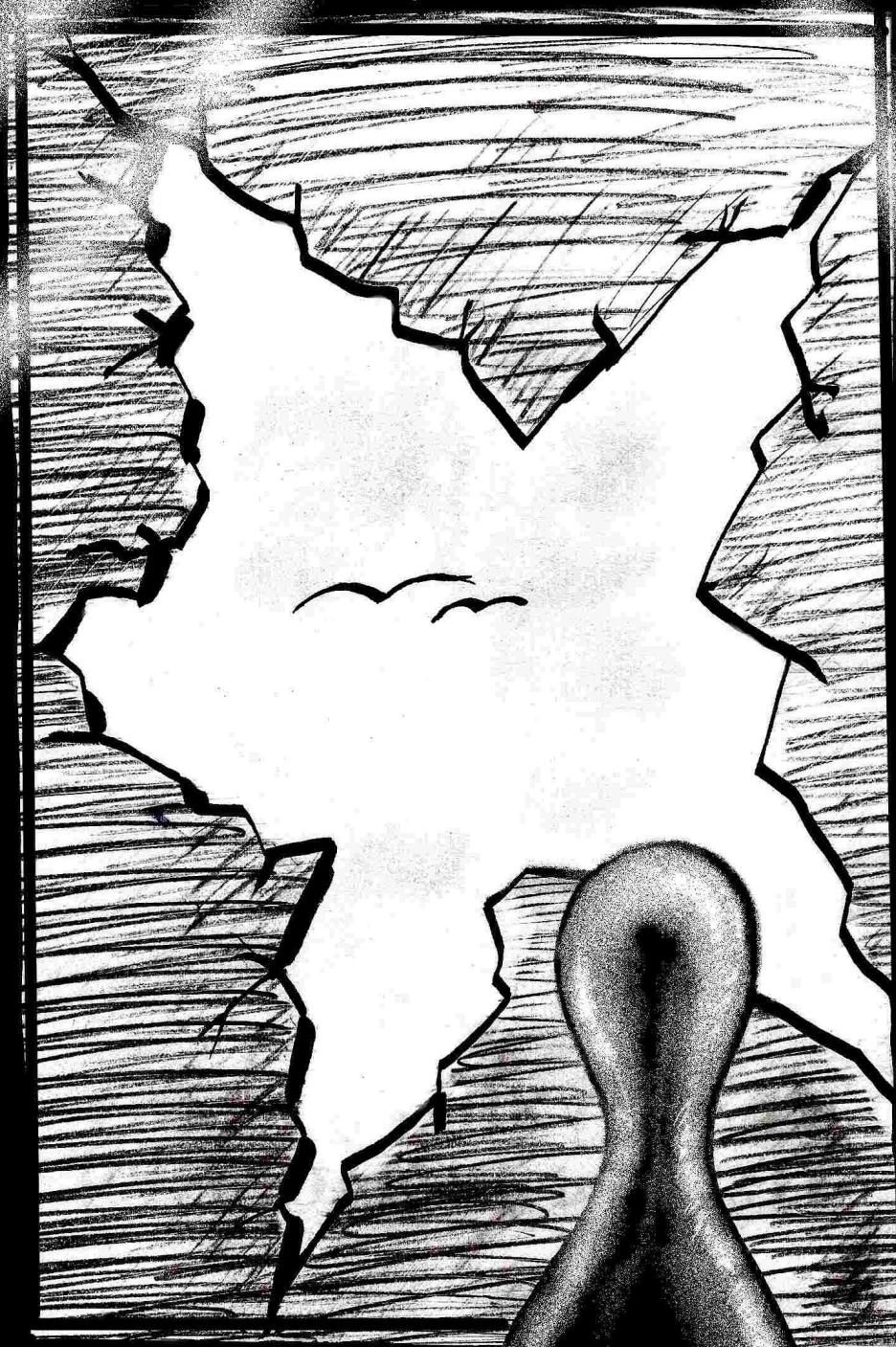

MARTINA
ŠMIDTOVÁ
ROZBÍTE NEBE

ROZBITÉ NEBE

Martina Šmidtová

Věnování:

Nejde popsat, jak moc jsem tě milovala. Jak moc jsem trpěla a doufala. Přesto jsem se pokusila věřit. Tato kniha je věnována tobě, Jindříšku.

**Bezelstné dolíčky
tancují na tvářích,
neposlušný pramínek laškuje
v rozverném rytmu
s píhou na malém nosíku.
Ruce, nohy, břicho
cvičí postelový maratón
a skandující výkřiky
derou se do uší.
Hodiny, minuty pláčou do dlaní,
kdy chodí andělci spát!**

Báseň psána v období, kdy jsme nic netušili.

Mrzne?

Ne. To je jen zadýchané sklo. Naprosto čistý, ale přitom nedýchatelný vzduch, který se přichytil na skle. Na dvou velikých křídlech, která nemají kliku. Bez záclon, bez závěsu. Dívám se ven každou minutu. Maskuji se jen venkovními žaluziemi, které se ovládají tlačítky, jež jsou mimo pokoj. Pokoj, který je bez jediného bacilu. Bez ranní spršky toxických výparů z aut, továren, cigaretového dýmu. Jediný jedovatý plyn, který se převaluje v ústence, je zápach z úst.

Hlídám červené střechy starších domečků. Počítám tašky a kalkuluji nákladnou opravu na renovaci střechy. Pozoruji přeplněná parkoviště a mihotavý pohyb kolemjdoucích. Mohla bych dělat bezplatného hlídače. Rozplývám se nad nepatrným kouskem louky. Stále zelenou trávou a písčitou cestou, po které nikdo nechodí. A večer, když tma pohltí louku, auta, lidi, červené střechy. Hladově hltám každé světýlko, každé rozsvícené okno. Stává se ze mě šmírák. Šmírák, který žije životy druhých přes malá okna. Když se nabažím, přestanu ignorovat dva ohromné obry s milióny oken. Dvě monstra, která se tyčí po levé i pravé straně mého malého světa. A mohu si vybrat, ke komu se vkradu.

Vidím stejná okna a kvanta rozdílných životů. Za okny černé siluety, za siluetami vykukují malé pokoje, v pokojích stojí chladné a mohutné přístroje, vedle přístrojů malé postýlky s kovovým rámem a v nich se krčí vystrašené děti.

Dívám se na sebe, přes dvojí skla a několik vzdušných metrů.

Ztratit

Byla jsem připravená bojovat
ne připravená ztratit.

Tisíce slz z očí odhodlaně kajících
jak střepy vryla jsem pod kůži,
pod nehty, do vlasů,
bych ani vteřinu slasti
spánku nevěnovala.

Byla jsem připravená bojovat
ne připravená ztratit.

Snad proto všechny tyto slzy
jež nasákly se mojí krví,
sesbírala jsem do džbánu s vínem,
jež budeš v poslední hodině mého žití
semnou pít.

Hedvábné copánky

Hedvábné copánky
tančí v rytmu deště,
dětskými krůčky
cinkají o zem.
Jásají bezelstně
na pihovatých tvářích,
rozplétají kadeře
andělům v pyžamech.
Hedvábné copánky
tančí v rytmu mojí duše.

Do zahrad chodím

Do zahrad chodím
vzývat Boha,
zpytovat duši.
Lavice stářím zchřadlé
polykají slova a slzy.
Večerní zvony
tlumí nářek,
by za zeď do světa
nebylo slyšet.
Ztracená duše,
ovečka, co pije
smutku z duší ostatním.

Snad ještě jeden den

Boha jsem prosila
večer co večer
za lepší zítřky,
za život bez boje.
Neznajíc bolesti
pravého pláče
spínala ruce
a pěla chválu.
Teď však neprosím,
nepláču, nekřičím,
ležím v posteli
nahá, zalitá potem
a čekám na ráno.

Proba

Do křídel můry
pošeptám prosbu,
by nocí černou
k hvězdám letěla
a stříbrného prachu
do perutí vtiskla.
Na ústa polibek
studenou vlečkou
vdechni anděli.
Už úsvit dere se
skrže mříže okenní.
V šedivém loži
vzlykot polykám
a bílou k smrti
nenávidím.

Tak jak to jde

tváře z minulosti

...malinové rty
obtisky na kapesníku
spálené tváře
nevinný smích...

---

pokaždé je to jako poprvé

...do paty jehel
tisíc bodnutí,
bez slůvka,
povzdechu,
bez smilování...

---

ze rtů nic nevyčtu

...kostěné tváře
bez úst a jazyka
přikyvují davu,
hloučku bílých havranů...

---

posilněná, ale vyčerpaná

...do úst trhám kousky,
zbytky oběda,
drobky
z plných talířů...

Nebeská košilka

Zjizvená hroty života
soukám se do lastury.
Přes ruce závoj
ze slzavých perel
prostírám každé ráno.
Zalitá sluncem krvavým
stojím vprostřed samoty,
bez strachu a vzpřímená
trhám nebesa.
Jehlou kostěnou,
nití ze šlachy
košilku pro syna
šiju si.

Pro slzy z krve

Pro slzy z krve
vykopu hradby,
bílé polštáře
s oděrem strachu.

Pro tichý vzlykot
pročešu kadeře
slepené u spánků
slanou beznadějí.

Pro pohled bez vteřin
slunce bych strhla.....
...do dlaní vtiskla
tváře s ruměnci.

Brázdy

Do pískových dun
zapisuji minulost,
obtisky slupek
s vůní melancholie.

Do bílých duchen
kreslím brázdy
slaných řek
přítomnosti.

Do vlasů, do uší,
do očí ustrašených
šeptám příslib
nových zítřků.

Záplaty na nebe

Záplaty na nebe z kůže odlupuji.
kosti z těla rozdávám,
by podepřely klenbu vesmíru.
Oči Bohu zapůjčuji
pro slzy, které posbírám
polibkem z tváře hladovému.
Poslední zrnko z mého prachu,
z každé bolavé molekuly
sypu rovným dílem.
Na bránu boží, na patníky,
pro lásku, pro útěchu
pro odpustek s vínem.
Do plamenů pekelných
z druhé hrsti přihazuji,
by žářem smrtelným shořelo
jak první nevinný hřích.
Hnisavé trny z rány vytrhuji
tobě, sobě, pro jedno jediné slovo..

Posečkej vteřinku

Posečkej vteřinku
stromeček strojím
šatičky bílé
na pahýlky oblékám.
Posečkej vteřinku
vychází hvězdy
přejme si společně
nebeské štěstí.

Pod polštář vůni z jehličí
pro krásné sny.
K nohám kameny
v peci rozžhavené
pro tlukot srdce
a údy vzpřímené.
Polibky jablek a skořice
mihotavá světýlka
pro každý prstík.
Do úst pak drobečky
sladkého sněhu.

Posečkej vteřinku
maličkou chvíli
na nebi už svítí
stromů na tisíc.
Posečkej vteřinku
na rubáš bílý
na lože z rukou
na zázrak nebeský.

Čekám

Všechno bude dobré.
Říká každá matka, s kterou mluvím.
Nikdy se však nedívají do očí,
já ano.
Milují své děti, ale nerozumí mi.

Ptám se jich:
Co byste děla na mém místě?
Krátké zamyšlení, rychlá odpověď:
Měla bych ještě jedno dítě.

Asi bych taky byla lvice
nebýt několika měsíců.

Všechny postupně odchází domů.
S lehkým srdcem a prázdnou hlavou.

A vy jste tu proč?
Klade mi otázku další.
Ráda bych se zeptala na počasí,
na slevy v obchodech,
nebo bych je varovala před jídelnou.

Uteče den, noc,
týden, měsíc...Vánoce,
nespočet matek.

Zapomínám na modrou v očích,
na teplo z dotyku.
A přesto sedím u postýlky a čekám.

Pláču

Leknínem přikrytá
za noci černé
polykám slzí proud.
Do dlaní zachytím
zrníčka času,
studený písek,
co hryže
do srdce cejch.

...pláču, když usínáš,
pláču, když spíš..

Po paty oděná
baldachýnem z nebe
trucuju, bože,
utíkám od tebe,
od lidí,
od sebe...
utíkám zapomenout
do zahrad
neviděných.

Víc už nemám

V pokleku bývá tvoje síla,
v sepjatých rukou tyčí se stožár.

Modlím se.

Modlím se nahlas, trhám zvony,
oddaně plachtu nadouvám.

Do kolen třísek na tisíc se zarylo,
v bolestném strnutí tě volám.

Krví vykoupím životy,
padnu na mramor čelem,
roztříštím kosti na padrt'
jen pro jeden jediný moment.

Pro pohled jednoho zrnka
z věčnosti času tvého bytí.

Pro **syna**, mé **dítě**,
pro **život** a **uzdravení**.

Rozbité nebe

Tryskají z útrob sopečné páry,
dusí mě vůně parfémů.
Zahleděna do středu vlastních potřeb,
míjím davy bez pozdravů.
Jediný dotek spaluje pokoru
na prach a jiskřičky v éteru.
Bortím schody, trhám zábradlí,
pískem dřu paty do krve.
Lhali mi, Dědkové bezpátevní,
rouhám se, kamením házím do nebe.

Na rozloučenou

Bílého květu
očí se zachtělo.
Hřejivých polibků
kadeřím schází.
Andělům s krovkami
se žlutou skvrnou
sčítám hodiny propůjčení.
Poletme k nebesům
po každém povzdechu
s každičkou vzpomínkou
u brány stůj.

Pomalé dny

Za bílého dne krájím vzpomínky,
trhám lístky z kopretin.
Odnesly křídla pusinky,
rudost planých jeřabin.
K večeru pálím knot měsíce,
lákajíc k polibku noční můry.
Zalitá rudou z vyschlé sklenice,
ztrácím se v nebeské kůry.

Stále tě hledám, ale ne věčně

Jsme-li spolu :
Pluli jsme po nebi, po nebi bílém
z té výšky viděli zázraky
co už nejsou.

Pluli jsme po nebi, po mléčné dráze
slyšeli díky tisíckrát
ze všech stran.

Hledám tě v sobě sama :
Položila jsem květiny pod tvé nohy
abys cítil radost
z mých činů.

Položila jsem květiny na tvá prsa
abys cítil sílu
mojí víry.

Tam někde v mém srdci:
Prosila jsem tě na kolenou po pás v slzách,
projdi se po cestách
na kterých nic není.

Prosila jsem tě v lavicích, v posteli,
na schodech, v práci,
v neděli i ve středu,
ve tři ráno a po každém probuzení
nenechávej mě samotnou.

Má hodina

V záplavě červánků, ve svitu touhy
obcuji s myšlenkou
křídla ustříhnout
ptáčkům sotva zrozeným.
Můry s chladnou ukolébavkou
do sklenic uzavřít.
Zrcátka, střípky vzpomínek
vykoupat v tůni s hnilobou a zápachem,
by v kalu až na samém dně
spaly do hodiny mého utonutí.

Bez sebe

Mramorová ramena
tisknu ke kolenům,
přes vlny zlatých kadeří
prosvítá nářek.

Houpavě se tisknu
do černého pláště,
do samoty.

Plotem z lidských kostí
stavím hradby.

Uvázla jsem v prostoru
někde na půl cesty.

Andělé bez víry

Házím šupiny slizu
na krovky andělům.
Svlečená do naha,
zapadlá do kalu
propírám růženec
v karafě bez vína.
Odleskem zrcadla
postávám u brány,
patníků ze zlata.
Zmáčení andělé
lemují silnice
bez víry,
bez jména.

Kolibřík

Kolibřík vzlétl, z rukou pil
vodu, jež pila jsem i já.
Tisíce kořenů k zemi mě strhlo,
i přes křídel máchnutí
znovu a zvonu mi bylo odepřeno,
shladit žal uvnitř těla.
Pila jsem co hrdlo chtělo,
po pás mořem slz mohla jít.
Však nikdy mi nebylo přislíbeno,
že změním se v pramen
co mohl by se pít.

Uplakaná

Z popela slzy vybrat chtěla
na šatovku přišít zpět,
by nahá, zkřehlá, lidská těla
zaslechly její tichý zpěv.

Blízko, moc blízko k cíli byla,
leč popel zprudka vzplál,
hněvem jež v sobě probudila
když Bůh se jí smál.

Zády se k nebi obrátila
do šatovky v tiskla tvář,
tu slzy v očích objevila
milosti boží zář.

Spadla jsme z nebe

Vyrvali peří z křídel sotva oděných,
jednou vzlétla a chtěly zas.
Polibků šál ve vlasech měděných
vypáral matčin bezmocný hlas.

Ve sladký spánek dny se změnily,
přes řeku morfium staví most.
Zaživa syna mi pohřbili,
opona padá, přihlížím jako host.

Pro dotyky nevinných káčátek
stvořila jsem jezero a za ním plot.
Ze srdce tepaný klíč od vrátek
budiž příslibem pro malý hrob.

Stoupám

Po schodech stoupám
na nebeskou bránu zvoním,
bez pozvánky
andělům na krovky roním.

Jen na vteřinu křídla
a bílé roucho si žádám skrze mříž,
i s těmi šrámy co končí na Zemi
postačí srdci setřást smrti kříž.

Po schodech stoupám
na nebeskou bránu zvoním,
bez příslibu
Vás andělé o lásku prosím.

Zraněná

Pod víčka vniká
pálivá mrška
tesáky hryže skrze cit.
Shnije v útrokách za živa
svlečená donaha
zraněná slzička.
Životem bez smyslu jít.

Zima na duši

Za okny září zlatý pás,
očí lahodná sousta
mihotavě tančí blůz.
Konečky prstů v rytmu vibrují na skle,
dychtivě lapají jiskřivý odraz,
však studené otisky zkřehlých bříšek
lepkavým krokem mizí,
bez polaskání
zcela hladoví.

Pro všechno co známe

Pro slzy na spodničce
ohnutá k zemi se svíjí,
rudé z krajků nebylo
i přes proudy (slz) co je myjí.

Pro hlasy bez ozvěny
k jedné straně se stáčí,
neznaje levou polovici
k té pravé kvapem kráčí.

Pro křídla bez vyznání
do nebes teskně hledí,
dva vzlety, sto pádů,
k bráně nebes nedoletí.

Otisky vlčích máků

Otisky plátků vlčího máku
ve tvářích žen, teď již bez víry,
vyleptaly krvavé rýhy
zřetelné jen Božímu oku,
i přes vrásčité kanýry.

Potůčky, řeky hořkých slz
prolévaly koryta plná kamenů.
Horkost kůže, brázdy hřebenů
vystavěly světskou tvrz
i na úkor božích kořenů.

Šál sladkých slov a frází
spočínul na moment na tváři,
i na ústech svému řezbáři,
však na kousky cupují jej polonazí
ti, co teskní ve svém žaláři.

Volání

Hřejivý varhan hlas
doléhá k potoku.
Burcuje ke smíchu
či k zastavení.
Žene se přes lávku
a neztrácí na síle.
Surové hlasy kolemjdoucích
pobrukuje nápěv
bez rozmyslu.
Dívám se na náves,
na ohromná vrata
s mosaznou klikou
a v rytmu něžných tónů
kráčím mezi Vás.

Nejsi mrtvá...
...jen ztracená.
Ztracená v davu šedých postav,
v přeludech choré mysli.
Smutně šťastná každou vteřinu bytí,
utápějící se v žilách bez krve.
Nejsi mrtvá...
...jen ztracená.